

DENISE MARINUS

Loals
ll
werst

PROLOOG

Constance

Ze kijken naar me. Vader vermoeid, met diepe rimpels van wijsheid in zijn voorhoofd. Een wijsheid die verder reikt dan alle grenzen die Fortura scheiden van de rest van Europa, maar die na al die jaren nog steeds niet groot genoeg is om zijn enige dochter te doorgronden. Moeder kijkt streng. Ze wendt haar knappe gezicht niet af, hoe ijzig ik ook terugstaar in haar sprankelende bruine ogen. Helaas is zij dit keer degene die het gevecht wint.

‘Je hebt alle grenzen overschreden, Constance. Dit keer nemen we strenge maatregelen.’

Dat zeiden ze de vorige keer ook. En die keer daarvoor.

‘Je verlaat het paleis niet meer zonder onze toestemming.’

Huisarrest dus, zoals ik eigenlijk al mijn hele leven heb.

‘Je krijgt een woordvoerster die de media te woord staat.’

Die regel is nieuw, maar te verdragen. Het is toch niets voor mij om de schijn op te houden en te doen alsof alles ten huize Fortura rozengeur en maneschijn is. Nu is er tenminste iemand anders die dat mag doen.

‘Je krijgt een stylist die je kleren uitzoekt, je haren doet en ervoor zorgt dat je erbij loopt zoals een kroonprinses erbij hoort te lopen. Geen vrije wil meer voor jou.’

Denise Marinus
Zoals u wenst
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: royalty, prinses, liefde, vriendschap, vrijheid
NUR 285
ISBN 978 90 448 4006 3
D/2020/4124/250
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

HOOFDSTUK 1

Jules

En wat maakt dat ze denken dat ik me ook maar iets van de adviezen van die persoon zal aantrekken?

‘Je mag zelf geen uitgaven meer doen. Je staatsuitkering wordt in bewaring gegeven aan een bewindvoerder en komt pas ter beschikking als je trouwt of als je de leeftijd van vijftieng passieert.’

Oké, toegegeven, dat komt hard aan.

‘En als laatste, om aan je drang naar de gewone wereld enigszins tegemoet te komen en een oplossing te vinden voor je zogenaamde eenzaamheid, krijg je van ons een zusje.’

‘Een wát?’

‘Een zusje. Een assistente die zal fungeren als je rechterhand. Wij maken een voorselectie en jij mag haar uitkiezen. Ze zal er dag en nacht voor je zijn en een stukje van de gewone wereld het paleis in brengen. Zo hoef je niet meer stiekem weg te lopen of media-aandacht te vragen met je roekeloze gedrag. Jij blij, wij blij.’

Dit ga je niet menen.

‘Dat was het, Constance. Heb je nog vragen?’

Vragen? Nee. Er zijn geen woorden voor hoe intens ik op dit moment van mijn ouders en mijn bestaan walg. Als ze maar niet denken dat ik braaf aan hun misselijke plannetjes ga meewerken, want dan kennen ze mij nog niet. Mijn naam is niet voor niets Constance van Fortura, kroonprinses van Fortura, en daarmee heb ik het recht, het vólste recht, om zelf over mijn leven te beslissen.

Dus als zij strenge maatregelen nemen, neem ik ze al helemaal.

‘Ik ga trouwen.’

Pardon? Volgens mij heb ik dat niet goed gehoord.

Ik stap de drempel van mijn moeders slaapkamer over en kijk haar aan, mijn wenkbrauwen opgetrokken, mijn oren gespitst. Klaar om mezelf ervan te verzekeren dat ik me de woorden die ik zojuist gehoord denk te hebben gewoon heb ingebeeld. Dat ze zelfbedacht zijn. Verzonnen. Natuurlijk gaat mijn moeder niet trouwen. Dat zou ze nooit doen. Er is niet eens geld voor.

‘Trouwen, Jules. Je moeder gaat trouwen!’

Wát? Nee. Dat is onmogelijk.

‘Over een maand. In Parijs.’

Ik schraap al mijn moed bij elkaar en kijk mama aan, klaar voor de confrontatie. Ze heeft een glimlach op haar gezicht, breed en verrukt, alsof ze zojuist de loterij heeft gewonnen, en in haar ogen blinken tranen. Ik zie hoe ze naar het bed reikt, waarop een witte jurk met minstens tien rokken van zijde en tule ligt. En dan huilt mijn moeder. Ze huilt, terwijl ze de jurk door de kamer zwiert, met haar ogen dicht een rondje draait, voor de passpiegel stilstaat en haar ogen weer opent. Via de spiegel kijkt ze me aan. ‘Is het niet geweldig?’

‘Geweldig’ is wel het allerlaatste woord dat ik zou gebruiken.

Waar komt die opwelling opeens vandaan? We hadden het zo goed samen, mijn moeder en ik. Geen mannen in huis die de dienst uitmaakten, geen geruzie over de afstandsbediening omdat er per se iedere avond voetbal aan moet staan, geen baardharen in de wasbak en, last but not least, geen Sabijn en Pibbe die me voortdurend lastigvallen. Het zal me vergaan zoals Assepoester: eerst lijkt alles rozengeur en maneschijn, maar dan nemen die twee etterbakjes beetje bij beetje mijn leven over. Als mijn moeder maar niet net als mijn vader uit mijn leven verdwijnt, want dan eindig ik straks samen met een stel pratende muizen op een gesloten zolderkamer, met niets anders om voor te leven dan het schrobben en boenen van mijn eigen huis.

Verbijsterd zak ik neer op de stoel in een hoek van de kamer, terwijl ik het vreemde nieuws tot me door laat dringen en tegelijkertijd mijn gezicht in de plooi probeer te houden. Voor mijn moeder duw ik mijn mondhoeken in een glimlachje, al is het alleen om niet over te komen als een egocentrisch kind dat haar moeder niets gunt.

‘Bard heeft me vannacht ten huwelijk gevraagd.’ Mama vat mijn glimlach blijkbaar op als een aanmoediging, want ze gaat op de rand van het bed zitten en vertelt opgewonden over haar date van gisteravond. ‘Geheel in Venetiaanse stijl voeren we over de schitterende Esla. We lachten totdat we het niet meer hielden, dineerden onder een betoverende sterrenhemel en dansten op de melodieën van ons eigen kamerorkest. We hebben gedronken en gehuild. En nu gaan we trouwen. Volgende maand. In Parijs.’ Ze klapt van blijdschap in haar handen en neemt me dan in een innige omhelzing. ‘Het is zo fantastisch, Jules! Ik ben in jaren niet zo blij en gelukkig geweest.’

Mijn hart verkramp. Een tweestrijd ontstaat in mijn hoofd. ‘Gaan we dan verhuizen?’

‘Nee, lieverd. Voorlopig niet. Bard trekt bij ons in.’

‘En zijn kinderen?’

‘Ook. Is het niet enig? Je wens gaat eindelijk in vervulling. Over vier weken ben je niet langer enig kind, want je krijgt er zomaar twee zusjes bij.’

Mijn moeder is niet goed wijs. Ik heb altijd al gedacht dat er sinds het vertrek van mijn vader een steekje los is aan haar, maar nu weet ik het zeker. Ze spoort niet.

Ik trek me voorzichtig uit de krampachtige omhelzing en probeer afstand te creëren door van de stoel op te staan en om het bed heen te lopen. Aan de andere kant van het bed blijf ik staan, met hangende schouders en trillende handen. Ik wil van alles tegen mijn moeder zeggen – het liefst schreeuwen – maar er komt niets uit mijn kurkdroge mond. In mijn hoofd vechten stemmen om mijn aandacht: mijn goedaardige alter ego vindt dat ik me niet zo moet aanstellen en mijn moeder het beste van het beste moet wensen, maar mijn egocentrische ik vindt dat ik haar eens goed de waarheid moet zeggen.

‘Ben je niet blij?’ vraagt mijn moeder.

Het antwoord daarop is simpel: nee, ik ben niet blij. Ik ben helemaal niet blij. Ik ben degene die er dit jaar opuit zou trekken. Na jaren van zweten en zwoegen op school heb ik het verdiend om een jaar ongestoord pauze te nemen en te doen wat ik wil. Ik wil nog niet verder studeren aan de universiteit, zoals mijn vriendinnen. Ik wil reizen. Het kleine Fortura ontvluchten. Andere landen en culturen ontdekken. Veel leren, zien, dromen en nadenken over wat

ik met de rest van mijn leven wil. Honderden euro's heb ik ervoor gespaard, meer dan ik ooit gehad heb.

Maar nu vallen mijn dromen in duigen. Ik weet het zeker. Ik hoef maar een blik op de stralend witte bruidsjurk te werpen – de prachtige tule, de glanzende zijde, de miljoenen diamantjes en lovertjes, het perfecte lijfje, de bijpassende sluier aan de haak – om te weten dat het geld waarvoor ik maandenlang gezwoegd heb weg is. Gestolen. Verruild voor een bruidsjurk. Eentje die niet eens van mij is.

Ik keer terug naar het hier en nu en schraap mijn keel. 'Ik heb een paar vragen.' Mijn toon is zakelijk. Mijn armen sla ik over elkaar. 'Vind je dit allemaal niet een beetje overhaast? Hoelang ken je Bard nu eigenlijk?'

'Dus je bent niet blij voor me?' Het gezicht van mijn moeder verbleekt. 'Jules, dit is het beste voor ons allemaal. Jij hebt een vader nodig. Ik een echtgenoot. Ik houd van Bard, meer dan van welke man ook. En als je iets zeker weet, moet je ervoor gaan. Geen lijstjes maken, voor- en nadelen tegen elkaar afwegen en wachten tot dat het juiste moment is aangebroken, zoals jij zou doen. Het juiste moment is er niet. Nooit. Je moet het zelf creëren.'

Wat een filosofische onzin. Ik negeer haar slechte speech en ga door met de volgende vraag: 'Waar gaan ze slapen, mam? Heb je daar ook over nagedacht?'

'Ze kunnen toch bij jou slapen? Je kamer is groot genoeg. En Bard is heel handig, hij kan er vast een muurtje tussen maken.'

Nu moet het niet gekker worden. Trouwen is één ding, maar hoe komt het bij mijn moeder op om Bard en die twee mormels bij ons in te laten trekken? Ons huis is amper groot genoeg voor ons

tweeën! Ze verwacht toch niet echt dat ik met Sabijn en Pibbe een kamer ga delen? Dan is er ten eerste geen ruimte meer om me te bewegen, omdat de vloer van mijn 'hele grote kamer' is ingenomen door drie bedden, en dan zal er ten tweede onophoudelijk worden geschreeuwd, gekibbel en gehuild.

Kom op, moeder. Een paar weken geleden ben ik de leeftijd van achttien jaar gepasseerd en dat betekent dat ik volwassen ben en recht heb op privacy. Ik ga níet met die twee tienjarige gedochten op een kamer slapen en doen alsof we de beste vriendinnetjes kunnen worden. Want dat kunnen we niet. Daarvoor zijn zij te eigenwijs en ik te trots. Niemand stapt over de heilige drempel van mijn kamer tenzij ik daartoe toestemming geef. Dus ook Sabijn en Pibbe niet.

Ik houd mijn mening zorgvuldig voor me, maar voel hoe mijn lichaam de adrenaline inmiddels door mijn aderen pompt. Mijn handen trillen nog steeds, mijn hart klopt luid. Ik krijg steeds meer zin om ergens mee te gooien.

'Nog één ding, mam.' Ik klink strijdlustig, maar het maakt me niet meer uit. 'Een bruiloft in Parijs? Is dat niet een beetje te duur? We hebben niet eens geld om een nieuwe bank te kopen of op een goedkope vakantie te gaan, laat staan om naar Parijs te vliegen en daar jullie bruiloft te vieren! Ben ik niet degene die een paar maanden geleden de kosten van de reparaties aan de auto heeft betaald, omdat jij dat niet kon? Je zou mij mijn spaargeld vóór de zomervakantie terugbetalen, zodat ik op reis kon gaan. Is Bard dan degene die de bruiloft betaalt?'

'Het zal ons inderdaad wat kosten,' antwoordt mijn moeder vlak. 'Iedereen moet een beetje opofferen. Maar het is mijn bruiloft, de mooiste dag van mijn leven. Als je zelf eenmaal gaat trouwen, wil

je ook dat het mooi en onvergetelijk is, toch? Hoe dan ook, Bard en ik hebben besloten om met z'n tweetjes naar Parijs te gaan. En later zullen we thuis nog een feest geven voor onze vrienden en familie.'

Wacht even. Ik ben nu zo stomverbaasd dat zelfs de adrenaline uit me ontsnapt en mijn lichaam leeg en lamlendig achterlaat. Ik, haar enige echte dochter, mag niet eens bij het jawoord aanwezig zijn? Ze vraagt me niet als haar getuige? Ik zal nooit kunnen aanschouwen hoe ze in die verrekte dure en schitterende bruidsjurk ja zegt, huilt, Bard zoent (oké, dat moment wil ik wel opgeven) en vervolgens nog harder huilt?

'Dit kun je niet doen.' Ik bal mijn vuisten, maar mijn kracht is samen met de adrenaline verdwenen als sneeuw voor de zon. In plaats daarvan staan tranen achter mijn ogen te wachten totdat de sluisen openspringen. 'Ik ga op reis. Over een week. Je kunt niet zomaar een bruiloft plannen en verwachten dat ik daarom de hele vakantie thuisblijf. Waarom mag ik er trouwens niet bij zijn? Ben ik opeens zo onbelangrijk voor je?' Eén traan ontsnapt en rolt over mijn wang. 'En dan heb ik het nog niet over het geld. Wanneer heb je die bruidsjurk gekocht? En met welk geld? Het mijne? Dit kun je niet doen!'

Ik zie de glans uit mijn moeders ogen wegtrekken, maar het kan me niets schelen.

'Ik kan dit niet doen? Wie ben jij om dat tegen me te zeggen? Kun je dan nooit eens blij voor me zijn? Wanneer ga je Bard accepteren als je vader en waarderen wat ik altijd voor je heb gedaan? Het wordt tijd om eens naar een ander te kijken en niet alleen naar jezelf, Jules.'

'Antwoord op mijn vraag.' Ik klem mijn kiezen op elkaar. 'Hoe

kom je aan het geld? Je werkt maar twee dagen in de week en de enige spaarrekening die je hebt, is bedoeld voor mijn reis. Om mij terug te betalen. Dus waar komt het geld dan vandaan? Of heeft Bard een bank beroofd?' Ik haal heel diep adem, bang om de woorden hardop te zeggen. Bang voor de waarheid. Als de stilte uiteindelijk te pijnlijk wordt en ik de schuldbewuste blik niet langer kan aanzien, stel ik de vraag die erom schreeuwt gesteld te worden: 'Heb je het geld voor mijn reis aan een bruidsjurk uitgegeven?'

Ze antwoordt niet.

'Mam.' Ik slik. De wereld tolt om me heen. Ik zie plotseling alles dubbel. 'Zeg dat het niet waar is.'

Maar dat zegt ze niet. Mijn moeder zegt niets. Ze loopt langs me heen de kamer uit, de gang door en de krakende trap af. Beneden klinkt een deur die dichtslaat en een motor van een auto die start. En dan rijdt ze weg en laat ze me hier alleen achter. In gezelschap van niets meer dan een intense woede die me van binnenuit opvreet en niet van plan is me met rust te laten.